

**PTÁCI
HLEDÁNÍ
SVOBODY
V OBLACÍCH**

PŘECHOD MEZI ŘÍŠEMI

HOMEOPATICKÁ MATERIA MEDICA

Peter Fraser

Nakladatelství Alternativa

Peter Fraser potvrzuje své právo na autorství tohoto díla v souladu s § 77 a § 78 autorského zákona Velké Británie.

Veškerá práva vyhrazena. Je zakázáno reprodukovat, ukládat ve vyhledávacím systému nebo šířit jakoukoli část této publikace v jakékoli formě nebo jakýmkoli způsobem, elektronicky, mechanicky, pomocí fotokopíí, nahrávek nebo jinak, bez předchozího souhlasu vydavatele.

Birds – Seeking the Freedom of the Sky

Copyright Peter Fraser © 2009

All rights reserved

Text and artwork © Winter Press, 2009

Přeložila Mgr. Jana Vlková

Czech translation © Alternativa, s. r. o., 2014

Všechna práva vyhrazena

ISBN 978-80-86936-42-4

Vydalo nakladatelství Alternativa, s. r.o. v roce 2014

Zbraslavské náměstí 461, 156 00 Praha 5

Tel.: 257 922 331, info@alternativa.cz, www.alternativa.cz

O AUTOROVI

Britský homeopat Peter Fraser má konzultační praxi v Galstonbury a vyučuje homeopatii doma i v zahraničí. Jeho rozsáhlá práce v oblasti zkoušek nových homeopatických léků, tzv. provingů, ho přivedla ke studiu moderních nemocí, jehož výsledkem je jeho kniha „The AIDS Miasm“ (*Miasma AIDS*).

Při práci věnované definici vlastností jednotlivých říší léků ho začali fascinovat především tvorové a látky pohybující se mezi jednotlivými říšemi a dynamické obrazy vyplývající z tohoto pohybu, který definuje určitou skupinu a zároveň odlišuje její jednotlivé členy.

DALŠÍ DÍLA PETERA FRASERA

Vydavatelství Winter Press

Řada věnovaná použití map a systémů v homeopatii:

Using Realms in Homoeopathy (*Použití říší v homeopatii*)

Using Mappa Mundi in Homoeopathy (*Použití mapy světa v homeopatii*)

Using Miasms in Homoeopathy (*Použití miasmů v homeopatii*)

Using Philosophy in Homoeopathy (*Použití filozofie v homeopatii*)

Using Correspondences in Homoeopathy (*Použití podobnosti v homeopatii*)

Using Archetypes in Homoeopathy (*Použití archetypů v homeopatii*)

Using Provings in Homoeopathy (*Použití provingů v homeopatii*)

Přechod mezi říšemi:

Insects – Escaping the Earth (*Hmyz – Únik ze země*)

Spiders – Suspended between Earth and Sky (*Pavouci – zavěšení mezi nebem a zemí*)

Snakes – Drawing power from the Underworld (*Hadi – čerpání síly z podsvětí*)

Birds – Seeking the Freedom of the Sky (*Ptáci – hledání svobody v oblacích*)

dále drogy, stromy a mléka

Na internetu – www.hominf.org:

Doplňěk ke Clarkovu *Slovníku praktické materie medicíny* (probíhající projekt)

úplný text celé řady nových zkoušek léků

články a informace o Peterově nejnovějším výzkumu a názorech

OBSAH

Poděkování	10
Přechod mezi říšemi	11
Ptáci – hledání svobody v oblacích	15
Ptáci obecně	29
Ptačí rodokmen	48
Čeledi	49
Repertorizace	50
<i>GALLOANSERAE</i>	51
<i>ANSERIFORMES</i>	52
<i>Anas platyrhynchos</i> , kachna divoká	52
<i>Cairina moschata</i> , <i>Anas barbariae</i> (<i>Oscilloccocinum</i>) kachna pižmová	56
<i>Anser anser</i> , husa velká	59
<i>Branta canadensis</i> , berneška velká	62
<i>CYGNUS</i>	67
<i>Cygnus cygnus</i> , labuť zpěvná	68
<i>Cygnus bewickii</i> , labuť malá (<i>Labuť bewickova</i>)	73
<i>Cygnus olor</i> , labuť velká	78
<i>GALLIFORMES</i>	80
<i>Bonasa umbellus</i> , jeřábek kanadský	80
<i>Pavo cristatus</i> , páv korunkatý	83
<i>Gallus gallus domesticus</i> , kur domácí	89
<i>Meleagris gallopavo</i> , krocan divoký	95

NEOAVES	98
PELECANIFORMES (PELIKÁNOVITÍ)	99
<i>Pelecanus occidentalis</i> , pelikán hnědý	99
CICONIIFORMES (BRODIVÍ)	105
<i>Threskiornis aethiopicus</i> , ibis posvátný	106
<i>Ardea herodias</i> , volavka velká	109
CHARADRIIFORMES (DLOUHOKŘÍDLÍ)	115
<i>Larus argentatus</i> , racek stříbřitý	115
FALCONIFORMES (DRAVCI)	118
<i>Falco peregrinus</i> , sokol stěhovavý	119
<i>Falco cherrug</i> , raroh velký	129
<i>Buteo jamaicensis</i> , káně rudoocasá	132
<i>Haliaeetus leucocephalus</i> , orel bělohlavý	137
KONDOROVITÍ (SUPI) NOVÉHO SVĚTA	147
<i>Vultur gryphus</i> , kondor andský	147
<i>Cathartes aura</i> , kondor krocانovitý	152
PROCELLARIFORMES (TRUBKONOSÍ)	157
<i>Diomedea exulans</i> , albatros stěhovavý	157
GAVIFORMES (POTÁPLICE)	160
<i>Gavia immer</i> , potáplice lední	160
SPHENICIFORMES (TUČŇÁKOVITÍ)	167
<i>Spheniscus Humboldti</i> , tučňák Humboldtův	167
STRIGIFORMES (SOVY)	170
<i>Bubo virginianus</i> , výr virginský	171
<i>Tyto alba</i> , Sova pálená	136
APODIFORMES (SVIŠŤOUNI)	174
<i>Aerodramus fuciphagus</i> , <i>nidus edulis</i> , <i>salangana</i> ostrovní	179
<i>Calypte anna</i> , kolibřík stříbrný	181

COLUMBIFORMES (MĚKKOZOBI)	187
Columba palumbus, holub hřivnáč	187
Columba livia, holub skalní	192
PSITTACIFORMES (PAPOUŠCI)	196
Ara macao, ara arakanga	197
CUCULIFORMES (KUKAČKY)	201
Geococcyx californianus, kukačka kohoutí.	201
TROGONIFORMES (TROGONI)	206
Pharomachrus mocinno, kvesal chocholatý.	206
<i>PASSERIFORMES (PĚVCI)</i>	209
CORVIDS (KRKAVCOVITÍ)	210
Corvus splendens, vrána domácí	210
Corvus corax, krkavec velký	216
ZPĚVNÍ	221
Erithacus rubecula, červenka obecná	221
Gracula religiosa, loskuták posvátný.	224
Passer domesticus. vrabec domácí.	228
Guano australis, ptačí trus	233
Tuberculinum aviare	234
BIBLIOGRAFIE.	237
Ptačí léky	239
Konkrétní ptáci a ptačí léky	239

PODĚKOVÁNÍ

Rád bych poděkoval všem, kdo se dlouhá léta podíleli na zkouškách a výzkumu ptačích léků a podělili se o své zkušenosti v zájmu rozvoje homeopatie.

Mimořádný dík si zaslouží především Jonathan Shore, jehož práce a hluboký vhled do této problematiky položily základy znalosti ptačích léků, z nichž vychází veškeré další studium těchto léků.

Poděkování patří také všem, kdo se podíleli na vzniku této knihy svými nápady, připomínkami a povzbuzením, a především Paulu Burnettovi a Alici Dentové za korekturu textu.

PŘECHOD MEZI ŘÍŠEMI

U každého případu se setkáme se dvěma druhy symptomů. Většina symptomů tvoří to, co nazýváme *pozadí* neboli východisko případu. Jedná se o stabilní a charakteristické symptomy, které vedou homeopata k výběru určité skupiny léků. Příkladem takového východiska mohou být miasmata, botanické a zoologické čeledi, periodická soustava prvků či říše léků.

Někdy se nám podaří najít indikovaný lék pomocí křížových odkazů mezi vlastnostmi různých pozadí daného případu. Tento přístup je velice lákavý, neboť na první pohled působí jako systematický a uspořádaný a nevyžaduje podrobnou znalost léků. Tímto způsobem lze předepsat zcela neznámý lék čistě na základě jeho vztahu k jiným, známějším lékům. Použití tohoto přístupu však není tak snadné, jak se na první pohled zdá, neboť sebemenší chyba či nepochopení v oblasti klasifikace případu vedou neodvratně k výběru špatného léku.

Pozadí případu nás obvykle zavede k určité skupině léků; nejtěžším krokem při výběru léku pak bývá odlišit jednotlivé léky v rámci dané skupiny a nalézt specifického člena skupiny, který je indikovaný v daném případě. Ačkoliv další východiska nám mohou pomoci odlišit jednotlivé členy, i mezi různými východisky bývá obvykle jistá podobnost. Řada léků z mořské říše má zároveň flegmatickou povahu, takže zjištění, že případ odpovídá zároveň mořské říši a zároveň flegmatické povaze, nám moc nepomůže.

Podstatnou stránku neboli *popředí* případu představuje místo, kde je dynamická energie a pohyb. Je to bod, kde

pacient ožívá a symptomy jsou proměnlivé a protichůdné. Toto je místo, které pacienta omezuje a brání mu v dalším pohybu a růstu, a zároveň místo, skrze které se pohybuje a roste. Toto je pravděpodobně nejcharakterističtější rys podstatné stránky případu; tato stránka je pozitivní a zároveň negativní, léčivá a zároveň destruktivní. Je neobvyklá, individuální a charakteristická. Nikdo jiný ji nevyjádří naprosto stejně jako daný pacient a pro nikoho jiného nedává stejný smysl jako pro tohoto pacienta. Je to zároveň něco, co se objevuje v různých aspektech případu, ale co si vždy zachovává stejnou charakteristiku. Popředí případu, tedy podstatná stránka, je to, co Hahnemann nazývá totalitou charakteristických symptomů.

Nalezení podstatné stránky případu vám umožní hluboký vhled do případu daného pacienta; bez pochopení tohoto aspektu života pacienta je velice obtížné pochopit celý případ a zjistit, co má být vyléčeno.

Nalezení charakteristických rysů podstatné stránky konkrétního případu vyžaduje, abychom věnovali pozornost tomu, jak se pacient vyjadřuje a jak popisuje své symptomy. Hlavním indikátorem je živost, zaujetí a protiklad; pokud se kdekoli v případě objeví jeden z těchto dvou rysů, je třeba se ho držet, protože nám poskytne informace, které nám umožní správně odlišit jednotlivé členy skupiny léků, která vyplynula z pozadí případu. Živost ve smyslu zaujetí tématem je důležitá; ukazuje, že právě projednávané věci jsou pro pacienta dynamické a živoucí. Protiklady jsou důležité, protože cesta k nemoci je stejná jako cesta k uzdravení, podobně jako symptomy nemoci jsou stejné jako symptomy jejího léku.

Hledání charakteristických rysů podstatné stránky případu je stejné jako hledání charakteristických rysů podstatné

stránky léku. Klíčovými ukazateli podstatných symptomů jsou opět živost a protiklad. Proto je důležité studovat léky na základě zkoušek, provingů, neboť v sekundární materii medicie se tyto informace často vytratí.

U některých skupin léků existuje minimálně jeden bod, který se vyznačuje dynamikou a změnou a který je stejný pro celou skupinu, přesto se s ním jednotlivé léky z dané skupiny vyrovnávají poněkud odlišným způsobem. Každý lék se v rámci stejného dynamického procesu vyznačuje jinými problémy. Jedním z nejvýraznějších bodů výskytu této dynamické síly je okamžik pohybu z jedné říše do jiné. Ptáci, stromy a hmyz – všichni se pohybují od země směrem k obloze. Hadi a drogy se pohybují mezi zemí a podsvětím. Vzhledem k tomu, že tento pohyb je velice důležitý a velice dynamický, bude místem vyjádření podstatné dynamické stránky léku.

Pokud pochopíme způsob, jakým se každý jednotlivý lék vyrovnává s tímto bodem transformace, bude pro nás relativně snadné odlišit jednotlivé členy skupiny.

PTÁCI – HLEDÁNÍ SVOBODY V OBLACÍCH

Ptáci jsou úžasná skupina živočichů. Na symbolickém stromu života představují evoluční vrchol rozsáhlé větve plazů, která zahrnuje nebo zahrnovala veškeré plazy a dinosaury. Větev savců, která kulminuje primáty, představuje v porovnání s ní pouhou minutu. Ptáci se dokázali přizpůsobit. Nejenže se naučili používat oblohu; obloha se stala jejich domovem. V místě, které pro ně původně bylo cizí, se nyní cítí naprosto spokojeně.

Charakteristickým rysem ptáků je jejich schopnost létat. Neznamená to, že všichni ptáci umějí létat. Existuje poměrně velká skupina nelétavých ptáků; u všech však došlo k přechodu od schopnosti létat k nelétání v rámci evolučního vývoje. Z hlediska létání se pak u ptáků vyvinula celá řada zvláštních znaků, které jsou charakteristické pro všechny ptáky a které umožnily větší efektivitu létání. Informace o vývoji ptáků, které jsme získali na základě fosilních nálezů, jsou pouze útržkovité – i když nedávné objevy v Číně přinesly nové informace a zaplnily některé mezery. Byla nalezena celá řada zkamenělin dinosaura, který – pokud nebyl skutečným předkem ptáků, byl jim přinejmenším velice blízký. Byl jím Archeopteryx. První pozůstatky byly nalezeny v roce 1861 v Německu v lomu, kde se těžil jemnozrný vápenec. Zdejší vápenec byl tak jemný, že ho s oblibou používali tiskaři na výrobu litografických desek. Jemné zrno dokázalo zachytit i nejmenší detaily zkamenělého živočicha. Díky tomu známe tvar i detailní strukturu jeho peří. Nejenže Archeopteryx měl peří; jeho peří bylo

uzpůsobeno k létání. Péra byla asymetrická a držela pohromadě díky háčkům a paprskům. Nevíme, zda peří, které se vyvinulo modifikací šupin plazů, mělo původně sloužit k létání nebo jako izolační vrstva, což je jednou z jeho dalších funkcí. V době Archeopteryxe však již bylo evidentně používáno k létání. Archeopteryx se zřejmě nedokázal vznést ze země; používal drápy, aby se vyšplhal na strom, a pak slétl dolů. Většina dalších zvláštních znaků, které nacházíme u ptáků, se vyvinula později. Zanikl plazí ocas, klíční kosti srostly a vytvořily charakteristickou vidlici, na hrudní kosti vznikl hřeben na uchycení velkých létacích svalů, ozubené čelisti nahradil zobák, v trávicím traktu se vyvinul druhý žaludek k rozmělnění potravy a v kostech vznikly dutiny vyplněné vzduchem.

Za schopnost létat však ptáci platí vysokou cenu. Především si musejí udržovat nízkou váhu a současně mít k dispozici velkou zásobu energie. Z evolučního hlediska si musejí schopnost létat aktivně zvolit, jinak tato schopnost velice rychle zaniká. Např. na ostrovech, především tam, kde nežijí žádní stálí savci, někteří ptáci velice rychle ztrácejí schopnost létat a uzpůsobení nezbytná k létání. Můžeme to pozorovat např. u kormoránů na Galapágách, u ptáků žijících na Madagaskaru a především u ptačí populace na Novém Zélandě.

Pokud chtějí ptáci létat, musejí zacházet úsporně se vším, co by mohlo zvýšit jejich váhu. Létání vyžaduje velké množství energie a tato energie musí být okamžitě k dispozici. To zase vyžaduje velice rychlý metabolismus. Fyziologie i chování ptáků odpovídá do značné míry těmto protichůdným požadavkům. Ptáci mají značnou potřebu potravy a energie. Ke zpracování a strávení zelené rostlinné potravy však potřebují velké slepé střevo (caecum) obsahující bakterie,

se kterým se obvykle setkáme pouze u nelétavých běžců,¹ jako je pštros, ačkoliv i takoví ptáci jako husy nebo kachny se živí různými druhy trávy a rostlin. Jejich potrava však zároveň obsahuje různé bezobratlé živočichy a vysoce energetické zrní. Potrava letců se obvykle skládá z kombinace nutričně hodnotného hmyzu a jiných živočichů a vysoce energetických částí rostlin, především semen a plodů. Ptáci, kteří potřebují energii v nejčistší formě, jako např. kolibřík, se živí především nektarem z květů, bohatým na cukry. Téměř všichni ptáci jsou všežravci; někteří, jako např. papoušci, jsou však vegetariáni a živí se pouze energeticky bohatými semeny.

U savců se postupem času vyvinuly všestranné schopnosti řešení problémů; mají schopnost myslet a zvažovat různé možnosti, a díky tomu jsou schopni řešit složité situace, s nimiž se setkají. Ptáci si obecně nemohou dovolit nést váhu velkého mozku nutného pro tento typ chování, zvláště proto, že mozek se nachází v hlavě, kde váha mění těžiště, takže má dvojnásobný nežádoucí účinek. Ptáci navíc nemají k dispozici žádnou rezervní energii, která by poháněla mozek, jenž potřebuje mnohem více energie než většina ostatních fyziologických procesů. Ptáci proto mají tendenci používat ve většině případů pouze instinktivní chování a nechávat sílu myšlenky na dobu, kdy je nejefektivnější. Někteří ptáci, kteří si schovávají svou potravu a musejí si pamatovat, kde ji znovu najdou – především krkavcovití a papoušci – však mají výjimečně velký mozek a vykazují velkou inteligenci, paměť a schopnost řešit problémy.

Omezení způsobená schopností létat znamenají, že ptáci jsou jako skupina velice homogenní, více než např. savci.

¹ různorodá skupina velkých nelétavých ptáků původem z bývalého kontinentu Gondwana

Pták nedokáže mávat křídly tak rychle, aby mohl být ještě menší než kolibřík (hmyz používá jiný mechanismus, který umožňuje rychlejší mávání křídel), a na druhou stranu labuť trubač je asi největší pták, který ještě dokáže vzlétnout. Rozdíl mezi nejmenším a největším savcem (rejsek a slon africký) je asi tisíckrát větší než u ptáků. Fyzické požadavky a tvary potřebné k létání také znamenají, že v morfologii ptáků existuje mnohem menší variabilita než u jiných živočišných druhů.

Létání přináší dvě významné výhody, díky nimž stojí tato omezení za to. Nejdůležitější je bezpečí. Ptáci uniknou celé řadě predátorů tak, že se vznesou do oblak. Ve vzduchu je ohrožují pouze jiní ptáci. A i když se vrátí na zem, stále mají lepší šanci uniknout, když mohou vzlétnout, než kdyby byl jejich jedinou možností útěk. Navíc, pokud nejsou ve vzduchu, mohou si najít místa, kam jejich predátoři nemají přístup – např. stromy nebo okraje útesu. V situacích, kdy nehrozí žádné přímé nebezpečí ze strany predátorů, ptáci často schopnost létat ztrácejí.

Další výhodou je lehkost, s níž se dokážou pohybovat a přesouvat a využívat tak měnící se podmínky, především při střídání ročních období. Řada jiných živočichů také migruje, ale u zvířat žijících na pevné zemi se jedná o velice omezenou formu migrace. Mořští živočichové a zvířata ve vzduchu se mohou pohybovat mnohem svobodněji a na větší vzdálenosti; někteří ptáci a některé velryby migrují z jednoho pólu na druhý. Migrace jim zajišťuje mnohem spolehlivější přísun potravy a umožňuje vyhnout se nejhorším výkyvům počasí. Cestování na velké vzdálenosti vyžaduje mimořádné orientační schopnosti a schopnost cítit magnetické pole Země a jiná zemská pole. Buřňák bermudský se vydává k jižním oceánům, jakmile je schopen letu;

REPERTORIZACE

Současná repertoria obsahují velice málo ptačích léků. Některé programy materie mediky lze prohledat, ale výsledkem bývá obecná indikace ptačího léku, nikoli konkrétní ptačí lék.

Existuje jeden ptačí lék, který je v repertoriu velice dobře zastoupen a často se při repertORIZACI objeví. Je to *Falco peregrinus*, sokol stěhovavý. Je pouze věcí náhody, že právě tento pták je tak výrazně zastoupen; jedná se o jednu z prvních zkoušek ptačích léků, která byla natolik rozsáhlá, že z ní vyplynul jasný obraz léku. V dané době nikdo netušil, že většina z těchto informací představuje obecný obraz ptačích léků a jen malá část se týká konkrétně sokola.

Tato náhoda však není všechno; sokol má něco, co jej činí prototypem ptačího léku, stejně jako *Tarentula* je prototypem pavouků a *Lachesis* hadů. Většina ptačích léků má konkrétní téma, problém, který souvisí s jejich svobodou – podporuje ji a zároveň jí brání. U sokola žádný konkrétní problém nevidíme; jeho tématem je svoboda a omezení v nejčistší formě.

RepertORIZACI, v níž výrazně vyjde *Falco* (a v menší míře též *Haliaeetus leucocephalus*, orel bělohlavý, další významná zkouška), bychom měli brát tak, že se jedná o potenciální indikaci ptačího léku, nikoli konkrétně sokola.

GALLOANSERAE

Galloanserae jsou primitivnější skupina ptáků s moderní stavbou patra. Proto jsou vyvinutější než pštrosi a kiwiové, kteří mají starší stavbu patra, ale primitivnější než většina ostatních ptáků, tj. Neoaves. Existují dva řády Galloanserae: Anseriformes (vrubozobí) – vodní drůbež, a Galliformes (hrabaví) – drůbež.

Nejvýraznějším znakem těchto zvířat je jejich tendence k domestikaci. Do těchto dvou řádů patří kachny, husy a slepice běžající po dvoře, pávi a labutě zdobící trávníky a jezírka panství, i kachny, koroptve, tetřevi a bažanti chovaní za účelem lovu pro potěšení boháčů. Člověk chová i jiné ptáky, např. papoušky nebo kanáry v kleci, ale nikdy u nich nedošlo k takové domestikaci jako u slepic.

U některých z těchto ptáků nepozorujeme stejnou úroveň inteligence a smysl pro svobodu a radost ze života, které jsou charakteristické pro ptáky jako takové; většina z těchto vlastností byla dříve součástí jejich přirozené povahy, zanikla však v důsledku chovu. U divokých labutí se naopak rýsy, které spojujeme s ptáky, projevují v nádherné majestátní formě.

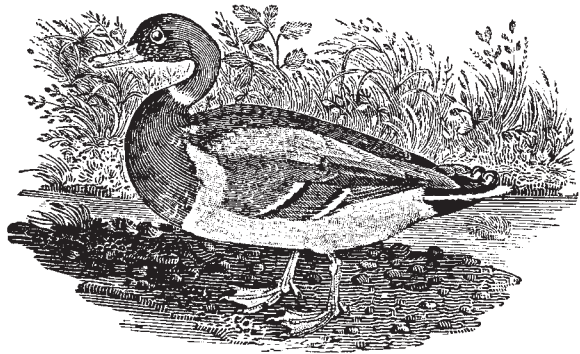
Téměř všichni tito ptáci žijí v hejnech, alespoň v určité době životního cyklu. Někteří z nich, např. labutě, tvoří páry a další vytvářejí polygamní vztahy, jako např. kohout obklopený harémem slepic; u všech však hraje důležitou roli vztah k širší skupině.

ANSERIFORMES

Anseriformes představují vodní drůbež – husy, kachny a labutě. Jedná se o vodní ptáky, ale někteří z nich se cítí jako doma i na pevné zemi. Dosahují větších rozměrů než většina ostatních ptáků a patří k nim největší ptáci schopní létat.

Kachny a husy mají vztah k boji a vojenství a jejich tématem jsou protichůdné principy – agrese a disciplína. Všichni ptáci řádu Anseriformes řeší problém spojený s tím, že se cítí oškliví. Mají specifický vztah ke svým nohám a jsou citliví na svůj, často podivný, způsob chůze. Je tu pocit, že chodidla jsou plochá, a často tu bývá touha utéct.

Setkáme se u nich rovněž s touhou užívat si legraci, tančit, zpívat a vyprávět vtipy. Tato tendence má drsnější a více dětský charakter než u jiných ptáků.

ANAS PLATYRHYNCHOS KACHNA DIVOKÁ

Kachna divoká je jedním z nejznámějších druhů kachen. Často slouží k okrase, ale chová se i za účelem lovu a setkáme

se s ní v domestikovaných podmínkách. Bývá považována za předka většiny ostatních druhů kachny domácí.

V době rozmnožování, kdy se páří, se barevné iridescentní peří samce stává mnohem výraznějším. Samci, kteří si nenašli partnerku, někdy vytvoří gang a společně honí, obtěžují a znásilňují nespárované samičky. Samec zůstává se samicí pouze do doby snesení vajec; pak ji opustí, aby se staral o vejce. Mláďata jsou vyspělá a hned po vylíhnutí umějí plavat a sama se živit; zůstávají však v blízkosti matky kvůli ochraně. Mimo sezónu páření tvoří kachny velká hejna. Kachna divoká žije v mokřinách a v blízkosti rybníků, kde pod vodou loví vodní rostliny, drobné rybky a jiné živočichy. Žere i drobné žáby, hmyz a slimáky.

Dr. Chetna Shukla prováděla v Bombaji zkoušku léku vyrobeného z celého vejce indického druhu kachny, bez skořápky. První věc, které si Chetna při zkoušce všimla, byla rychlost. Symptomy se objevily rychle po podání léku a zkouška rychle skončila, ani ne během tří týdnů. Symptomy se rovněž vyznačovaly rychlostí, měly rychlý nástup a konec a především se rychle měnily. Byla tu rovněž touha nebo potřeba rychle se pohybovat a dělat věci rychle. Ve snech i ve skutečnosti byl špatný pocit z chůze a nutkání běžet. Zlepšení obecně přinášela aktivita, práce a úklid. Když byl člověk zaměstnán, symptomy ustoupily a objevily se opět, když nic nedělal. Na druhé straně zde byla touha nebo alespoň tendence k lenosti a nicnedělání.

Obraz chřipky, který je velice výrazný u blízce příbuzné kachny pižmové, byl zjištěn i u kachny divoké. Bolesti, horečky a zimnice, tíha a velká ospalost – to vše se objevilo ve zkoušce, spolu s ucpaným nosem a rýmou, bolestí v krku, kašlem a sípáním.

Duševní rys, který nejvíc odlišuje kachnu divokou od

jiných ptačích léků, je pocit nemilovanosti, především pocit, že pacienta nemilují vlastní rodiče a že rodiče milují víc bratra nebo sestru. V méně charakteristické verzi se tento pocit projevil u zkoušející v pocitu, že ji nemilují přátelé, že ji přehlídí její partner, že se o ni její manžel dostatečně nezajímá. U kachny divoké se též silně vyskytuje blud, že je ošklivá, což je obecný rys ptačích léků, který se výrazně projevuje především u vrubozobých.

Pocity, že pluje a vznáší se, a pocity beztíže jsou u ptáků obvyklé a byly vyjádřeny především jako pocit, že končetiny jsou lehké, nic neváží nebo nejsou přítomné.

Důležitou roli, stejně jako u všech ptačích léků, hraje voda; jsou zde sny o vodě a záplavách a pocity, že pluje ve vodě. Především miluje hrátky ve vodě.

Dle očekávání se objevila láska k přírodě a touha být venku a zlepšení pobytem venku. Charakteristickým znakem je, že jídlo venku zlepšuje, a je zde specifický rys – miluje ptačí zpěv. Je zde velice silná touha zpívat, která vyjadřuje mnoho věcí. Ve zkoušce byla celá řada aspektů vyjádřena skrze zpěv, včetně sentimentu, pocitu, že je ošklivý/-á a touhy užívat si legraci. Stejnou věc v menší míře vyjadřuje tanec. Dále k této povaze určitě patří touha vtipkovat, bavit se, škádlit a zlobit.

Snad nejvýznamnější afinitou léku jsou oči. Jsou tu bolesti, otoky, těžkost a zčervenání. Pacient mívá ječná zrna a záněty, stejně jako pocit cizího tělesa v oku. Často tu bývá pocit, že oči jsou malé nebo že jedno oko je menší než druhé. Dalším symptomem, kde emoce souvisejí s očima, je pláč. I maličkosti mohou vyvolat pláč, který může být neutěšitelný. Když pacient zavře oči, má silné vidiny, k nimž patří oheň, kruhy a oči. Zkoušející viděli ohnivě kruhy a zírající oči, především oči ptáků nebo sov; rovněž tu bývají vidiny

GALLIFORMES

Galliformes (hrabaví) je řád suchozemských ptáků, který je blízce příbuzný řádu Anseriformes (vrubozobí). Podobně jako jejich vodní příbuzní je tato skupina ptáků nejvíce náchylná k domestikaci. Patří sem krůty, kuřata a bažanti, které nejčastěji najdeme na prostřeném stole. Díky tisíciletím selektivního chovu došlo u celé řady těchto ptáků ke změnám, které se projevují především ve změně nebo omezení aspektů definujících ptačí léky: divokosti, inteligence a potřeby svobody.

BONASA UMBELLUS
JEŘÁBEK KANADSKÝ

Jeřábek kanadský je lovný pták z čeledi Phasianidae – bažantovití. Žije v lesích od Nové Anglie, přes severní státy USA a jižní Kanadu až po Aljašku. K tomu, aby přežil a prospíval, potřebuje velké plochy lesa; v mnoha oblastech už jejich počet ubývá. V Kanadě a v USA jsou zakládány společnosti na ochranu jejich přirozeného prostředí, důvodem

však bohužel většinou bývá jejich lov. Tito ptáci tráví většinu času chůzí po zemi po vyšlapaných cestičkách v lese, i když pokud jsou vyrušeni, dokážou i létat. Jsou to všežravci a živí se pupeny, semeny, bobulemi, bezobratlými živočichy a malými plazy. Samec a samička jsou si vzhledem velice podobní; oba mají výrazný ocas, který mohou roztáhnout, kolem krku okruží a na hlavě hřeben – to vše roztáhnou při páření a při obraně svého teritoria. Samec zvláštním způsobem bubnuje křídly do hrudi; často při tom stojící na duté větvi, čímž ještě zvýší rezonanci.

Marty Begin sestavil skvělý obraz léku na základě dvou případů, v nichž lék výborně fungoval.

Téma, které se objevilo nejvýrazněji, je hrubost okolního světa. Ačkoli toto téma zahrnuje i špínu a především „sračky“ (např. „Často vyprávím záchodové vtipy.“), spíše než obecnou sprostotu a špinavost, kterou najdeme např. u tučňáků, tu najdeme podivnost a hrubost. Důležité slovo je hrubý, vulgární, ale také děsivý a podivný.

V obraze tohoto léku je velice důležitý pocit, že je teenager. Není to puberták, který cítí, že je ve světě dospělých, aniž by měl dostatečné vedení a pochopení – jako u hmyzu, především u motýlů. Tady je spíše puberták, který nedokáže plně přijmout a pochopit složitost a sofistikovanosť světa dospělých a reaguje hrubým a neotesaným rebelstvím. Fyzickým vyjádřením tohoto pocitu pak bývá akné a další onemocnění spojená s pubertou.

Převládá zde pocit, že ztrácí kontrolu – většina teenagerů tento pocit velice dobře zná. Pacientce se např. zdálo o domáci rostlině, která se vymkla kontrole a napadla ji. Reakcí na tento pocit je snaha najít alespoň jednu oblast nebo místo, kde budou mít nějakou kontrolu. Mezi běžné způsoby získání kontroly patří poruchy příjmu potravy, jako

FALCO CHERRUG
RAROH VELKÝ

Raroh velký je natolik příbuzný sokolu stěhovavému, že se dokonce kříží. Shore ve své knize popisuje oba dravce společně a nerozlišuje mezi nimi. I když základní obrazy jsou si velmi podobné a problémy více méně stejné, existují mezi nimi i významné rozdíly. Podle mé vlastní zkušenosti je nelze zaměňovat. Pacientům, jejichž nemoci se jeden lék vůbec nedotkl, druhý lék velice pomohl. Proto se domnívám, že je důležité tyto dva léky odlišit.

Raroh je orientální sokol, který se dostal zpátky do západní Evropy s křížáckými výpravami. Je větší, pomalejší a robustnější než sokol stěhovavý a lépe manévruje. Je lépe schopen chytit kořist na zemi, ale není tak hbitý ve vzduchu. Peří sokola stěhovavého je křehké (v terminologii sokolníků

sklovité), peří raroha je silnější a méně náchylné k poškození. Proto jsou raroh a jeho kříženci velice oblíbení v sokolnictví.

Zkoušku léku triturací provedla v roce 1996 Elisabeth Schulzová.

Základní rozdíl lze shrnout tak, že raroh představuje více maskulinní verzi a sokol stěhovavý ženštestější verzi. Nejlépe je to vyjádřeno tím, že raroh nemá tendenci uzavřít se do sebe jako sokol. Hněv pravděpodobně spíše vyjádří, než potlačí. Raroh se mnohem méně zabývá pocity. Sokol navazuje spojení a prožívá empatii skrze emoce. U raroha, který se zabývá více znalostmi než emocemi, emoce narušují a blokují jeho vnímání. Je tu neuvěřitelná touha vědět, co je za věcmi, jak je všechno na zemi vzájemně propojeno. To vyjadřuje popis, že je schopen vidět hvězdy za bílého dne. Je to jiné než nadhled nad světem sokola stěhovavého. Zrak u sokola může být horší, ale obvykle bývá mnoho lepší a jasnější; u raroha bývá vždy horší. U tohoto léku je důležitý Bůh; znalosti nejspíše povedou k odhalení boží mysli, která naplňuje vesmír.

Raroh zvládá protiklady a výzvy; než by se pod nimi hroutil, spíše mu prospívají. Bouřky života ho povznášejí. Je mnohem přímější. I když tu nechybí vlny a kruhy, nemají takovou důležitost jako u sokola.

Lék má silné téma závislosti. Na stav nebo pocit chycení v pasti a bezmoci bude sokol stěhovavý reagovat chováním, které zahrnuje sebepoškozování, pořezání se a poruchy příjmu potravy jako bulimie a anorexie. Raroh se s nimi vypořádá závislostí na látkách, které způsobují otupení. U sokola pramení necitlivost a otupělost zevnitř, raroh ji hledá mimo sebe. Závislost je také způsob, jak skrýt a potlačit agresi. Asi nejdůležitější je závislost na alkoholu, i když ve

CUCULIFORMES (KUKAČKY)

*GEOCOCCYS
CALIFORNIANUS*
KUKAČKA KOHOUTÍ

Kukačka kohoutí je zástupce čeledi kukaček, který žije v pouštích a v otevřené buši na jihozápadě Spojených států a na severozápadě Mexika. I když umí létat, létá nerada a raději běhá. Je velice rychlá, dokáže vyvinout rychlost až 20 mil za hodinu (35km/h); dokáže skvěle manévrovat, neboť používá dlouhý krk a ocas a někdy i křídla k udržení rovnováhy při pohybu. Také skáče, když potřebuje chytit letící kořist nebo aby se dostala do hnízda. Jedním z mechanismů, které kukačka používá, aby se vyrovnala s podmínkami pouště, je velice vysoká metabolická teplota během dne a velké ochlazení a stav polovičního zimního spánku v noci. Ráno se stejně jako plazi zahřívá na slunci tak, že nadzvedne peří a odkryje tmavou kůži pod ním. Jednou z nejvýraznějších modalit léku je, že se cítí hůř ráno po probuzení, a když se dá do pohybu, cítí se lépe. Vzhledem k tomu, že tato kukačka nemigruje, jejím největším nepřítelem a zabijákem je studená zima. Živí se různou kořistí od hmyzu, pavouků a škorpiónů až k malým savcům,

ptákům, plazům a hadům. Je jedním z mála živočichů, který dokáže chytit a sníst chřestýše. Větší kořist podrží v zobáku a několik minut s ní mlátí o skálu, aby kořist změkla, především pokud chce kukačka krmit mláďata. Je dost rychlá na to, aby utekla většině predátorů, ale mláďata jsou zranitelná; dospělý pták proto může simulovat zranění a odvést predátory pryč od hnízda. Jako ostatní kukačky má šplhavou nohu (zygodaktylní), tj. dva prsty obrácené dopředu a dva dozadu. Proto je obtížné určit, kam vedou její stopy. Z tohoto důvodu některé kmeny původních obyvatel umisťují kolem domů živých i mrtvých stopy kukačky, aby zmátly zlé duchy. U léku najdeme téma pohybu dozadu nebo vzhůru nohama. Tento pták velice dobře komunikuje; zobákem vydává klapavý zvuk, který doprovází vrkáním. Kukačka patří k velkým osobnostem ptačího světa. Člověka se téměř nebojí a je velice zvědavá. Je hádavá a nebojácná, hravá a legrační. Původní indiáni ji obdivují pro její chytrost, rychlost a především vytrvalost. Dráždí svou kořist, zejména hady, až se unaví a stanou se snadnou kořistí. Také škádlí predátory, např. dravce, tak, že uskočí z jejich dosahu a pak se vrátí zpátky, dokud se predátor nevyčerpá a nevzdá lov.

Kreslený seriál o ptákovi uličníkovi (Road Runner) zachycuje do jisté míry charakter a osobnost kukačky kohoutí, i když ze zoologického hlediska ne zcela přesně (hlavně pokud jde o barvu, kukačka je hnědá se zelenými odlesky a černými a bílými skvrnami). Je zajímavé sledovat, že pták uličník nikdy neublíží kojotu Vildovi; ten je sám sobě nejhorším nepřítelem a je to vždy jeho vlastní chyba nebo selhání, které mu způsobí pád. Kukačka ho provokuje a dělá si legraci, ale jako všichni ptáci nikdy není zákeřná.

Zkoušku léku prováděl Todd Rowe v institutu klasické